Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

SÎNT GATA ÎNTOTDEAUNA

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 21 (1013) * miercuri 26 mai 1965 * 8 pagini 30 bani

Atențiune! Transmitem pe toate lungimile de undă ale planurilor voastre de viitor! Vă rugăm să recepționați!

Ce să fii? Iată o întrebare pe care v-o pune vîrsta, iar voi trebuie să răspundeți! Busola preocupărilor fiecăruia caută. Indicatorul ei sensibil arată spre marile combinate metalurgice sau chimice, spre ogoarele rodnice ale cooperativelor de producție, spre laboratoarele de cercetări științifice, spre abatajele minelor, spre uzinele de mașini unelte... Încotro veți stabili unghiul de marș? Fiecare meserie e frumoasă, pentru că e folositoare patriei socialiste. Dar cum să faci pentru a învăța cît mai bine o meserie? În primul rînd, trebuie să-ți placă munca. Dragostea de muncă e rachetodromul cel mai sigur de pe care navele visurilor voastre pot decola sigure de succes! Să presupunem că fiecare dintre voi dispune de un astfel de rachetodrom. Ei bine, spre ce domeniu de activitate vă veți îndrepta? În numărul de față al gazetei, ne-am gîndit să vă ajutăm în a găsi răspunsul, prezentîndu-vă cîte ceva despre unele meserii și despre oamenii care le practică. Așadar... Atențiune! Transmitem pe toate lungimile de undă ale planurilor voastre de viitor! Vă rugăm să recepționați paginile 1 — 2 — 3 — 4 — 5 — 6 — 7 ale acestui număr!

Ovidiu ZOTTA

Pe adresa clasei a VIII-a · Pe adresa clasei a VIII-a · Pe adresa clasei a VIII-a

MĂCAR UN VERS

de M. CĂLIN

Cum primește, pe tăcute, vara
Eternitatea-n spicele de griu,
Atît de sigur și temeinic, țara
Și-a scris pe larg poemul muncii, viu.
Poem la care și eu vreau să scriu
Și pentru care am pornit în zori
S-adun lumini și sunet și culori.

Am fost la Reșița și Hunedoara
Să văd străluminări de aurore,
Cum se revarsă lin în toată țara...
M-aș fi oprit aici să-mi iau tipar
Lucirile din ochi de oțelar.

Dar tot atît de mult m-au ispitit
Oțelul cu betonul înfrățit
Și-am mers prin smalțuri și neon pe schele
În sus spre buza cerului, cu ele.

Am vrut apoi să știu cît aur vara
A legănat cu griul și secara
Și-am mers pe Bărăgan să văd în zori
De unde scoate soarele culori,
De unde scoate sevă primăvara
Să o aducă-n mugurii deschiși,
De unde ia miresme pentru flori
Și-arome pentru struguri sau caiși.

Răspunsuri am, la fiecare-n parte,
Cuprinse în formulele din carte.

Și caut, să pătrund în taina lor,
Prin slova cărții și laborator,
Să pot din toate, toate cît adun,
Măcar un vers poemului să-i pun.

De-ar fi să fiu în orice meserie,
Cosmonaut, dulgher sau oțelar,
Poet sau medic, pictor sau zidar,
Aș vrea să fiu ca o făclie
Ce-naintează luminînd;

Ca norul ce se dăruiește
Hrănind recolta viitoare;

Să fiu vlăstar al țării mele
Să port în inimă și gînd,
Ceva din focul ce hrănește
Minunea muncii creatoare.

Foto: Gr. PREPELIȚĂ

În întîmpinarea Congresului partidului

ANGAJAMENTE ÎN ÎNTRECEREA SOCIALISTĂ

Uzina „Oțelul Roșu"

În angajamentul reînnoit luat în întrecerea socialistă pe acest an, a prevăzut să realizeze peste plan:
— 6 000 tone oțel S.M.; 3 800 tone platine laminate; 750 tone tablă laminată; 250 tone bandă laminată la rece; 2 000 000 lei economii la prețul de cost; 2 000 000 lei beneficii suplimentare.

Pînă la 1 iulie, se vor da peste plan: 3 000 tone oțel S.M.; 2 900 tone platine laminate; 500 tone tablă laminată; 150 tone bandă laminată la rece; 1 500 000 lei economii la prețul de cost; 1 500 000 lei beneficii suplimentare.

Termocentrala Luduș

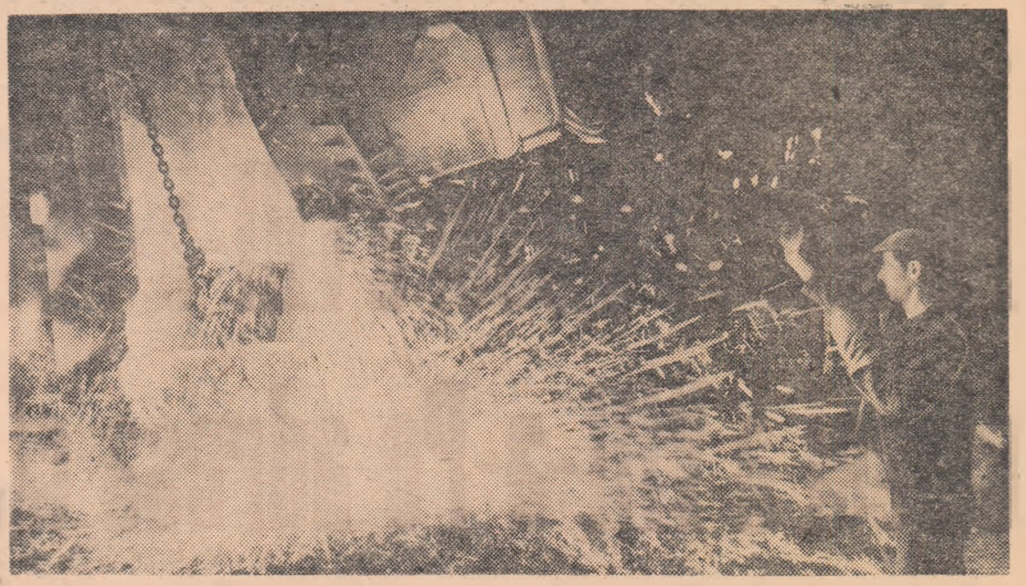
Peste planul pe acest an se vor realiza: 2 000 000 lei economii la prețul de cost prin reducerea cu 3,11 gr. a consumului de combustibil convențional pentru producerea unui kWh de energie electrică și prin scăderea cu 0,5 la sută față de prevederile planului a consumului propriu tehnologic. Pînă la 1 iulie se va realiza peste plan: 2 500 000 kWh energie electrică prin scurtarea perioadei de revizie a blocului nr. 2 și 1 100 000 lei economii la prețul de cost.

Uzina „Rulmentul" Brașov

Constructorii de rulmenți au hotărît să realizeze peste planul anual: 3 500 000 lei la producția globală; 1 800 000 lei la producția marfă; 1 200 000 lei economii la prețul de cost; 2 000 000 lei beneficii suplimentare; 40 000 de rulmenți. Din care, pînă la 1 iulie: 2 100 000 lei la producția globală; 1 000 000 lei la producția marfă; 1 600 000 lei beneficii peste plan; 750 000 lei economii la prețul de cost; 25 000 de rulmenți. Planul de export va fi realizat în fiecare lună cu cel puțin 5 zile mai devreme.

> **Prin munca harnică și pricepută a clasei noastre muncitoare s-au obținut noi și mari succese în industrializarea socialistă a țării, temelia dezvoltării rapide a întregii economii naționale. Volumul producției industriale s-a dublat față de 1959 realizîndu-se un ritm mediu anual de creștere de 14,8 la sută în comparație cu 13 la sută cît fusese stabilit în planul șesenal.**
> **Realizăm în prezent într-o singură zi 9 200 tone de oțel, 8 000 tone de laminate și 5 300 tone de fontă**

Aspect de la combinatul siderurgic Hunedoara. Sub privirile atente ale omului, în pîntecul uriașului cuptor ia naștere oțelul incandescent.

PODURI SUSPENDATE ȘI OȚEL

de Vintilă ORNARU

Acum cîtva timp, pe una din străzile Reșiței, cam prin dreptul clubului siderurgiștilor, m-am văzut martorul unei... ciudate întîmplări !

Un turist, pe semne pasionat fotograf amator, după o minuțioasă cercetare a terenului și-a ales ca subiect al uneia dintre amintirile sale, noul pod al funicularului — un curcubeu metalic de o rară frumusețe azvîrlit deasupra orașului la o înălțime de peste 100 metri.

Turistul, mulțumit de cadrul găsit și-a reglat meticulos obiectivul și a fotografiat. Apoi, trecîndu-și cureaua aparatului pe după gît, a scos tacticos un carnețel și a notat : „Reșița 1965". Pe urmă și-a văzut mai departe de drum. Pînă aici, nimic ciudat ! Dar curînd s-a oprit, și-a scos din nou carnețelul, a tăiat acel „Reșița 1965", și după ce și-a consultat ceasul de la mînă a scris : „Reșița, 15 aprilie 1965, orele 10,14" Bineînțeles, că după ce l-am măsurat din cap pînă-n picioare — părea un om cumsecade — mi-am văzut mai departe de drum. În definitiv, fiecare om cu ciudățeniile lui...

...Dar pe același turist l-am regăsit ceva mai apoi în hala cuptoarelor Siemens Martin, în preajma acelor coloși în pîntecul cărora se naște oțelul. Se simțea de la o poștă că omul e pentru prima oară într-o asemenea hală. Se uita în toate părțile cu priviri ca de viezure, temîndu-se parcă să nu scape nici cel mai neînsemnat amănunt din spectacolul de neuitat la care asista.

Și într-adevăr, era martorul unui spectacol de neuitat.

...În hala dominată veșnic de căldurile lunii lui cuptor și de zgomotele neîncetate ale macaralelor care aleargă pe deasupra ta, fie ca să hrănească cuptoarele cu fontă, dolomită, fier, ori calcar, fie să încarce în oale uriașe șarjele incandescente, ai senzația că te afli într-o lume a grandiosului și, te cuprinde un sentiment de înaltă mîndrie cînd vezi că această lume e dirijată cu calm și pricepere de niște oameni asemănători ție, îmbrăcați însă în costume ciudate de azbest !

Și oamenii aceștia care nu scapă o clipă din vedere cele ce se petrec în cuptor, știu să-și facă vreme și pentru cei care îi vizitează : Bică Florea — un flăcău cu privire blajină, prietenoasă, se apropie de noi și ne oferă pe rînd ochelarii lui de cobalt, ca să putem să urmărim mai lesne... corida din pîntecul cuptorului... (Eu în vîrtejul acela de flăcări am văzut tauri de văpaie încleștați într-o luptă aprigă, prietenul meu, turistul, corăbii cu catarge de purpură navigînd pe o mare de foc, iar flăcăul de lîngă noi, oțelarul, — absolvent al unei școli de specialitate — posesorul unei savuroase fantezii, „stomacul unui urias din basme care în loc să bea apă vie a băut, din greșeală, flăcări...").

Vasile Achim, șeful echipei — face un semn și Bică Florea își trage pe mîini mănușile de azbest, apoi apucă un linguroi demn de vesela ciclopilor și, apropiindu-se de ușa cuptorului, ia proba : un polonic de fiertură incandescentă. Cu această probă fuge la laborator.

În urma constatărilor făcute la laborator, dacă proba corespunde întocmai stasurilor în vigoare, taurii incandescenți, navele de purpură, flăcările din stomacul uriașului din basme, sînt evacuate pe rina cuptorului, în oalele căptușite cu cărămizi refractare.

In clipa aceasta, a evacuării oțelului din cuptoare, spectacolul atinge apogeul : totul pare o încununare a unei sărbători, o uriașă jerbă de lalele roșii, o ciocnire de galaxii stelare, un splendid joc de artificii la care înșiși oțelarii, oamenii care l-au produs și l-au văzut de mii de ori, asistă cu emoția cu care asistăm noi, proaspeții prieteni ai acestei lumi.

Dar această emoție, și a oțelarilor și a noastră, e dublată și de o mare bucurie : bucuria unui eveniment rar, a unei cifre rotunde : cu șarja pe care am urmărit-o scurgîndu-se din cuptor, oțelarii Reșiței au dat cea de a zecea mie tonă de oțel produsă peste prevederile sarcinilor de plan de la începutul anului și pînă atunci, izbutind astfel să obțină cea mai mare producție de metal din istoria oțelăriei reșițene.

...De sus, de pe parapetul de lîngă cuptor, ne luăm rămas bun de la această a zecea mie tonă de oțel care se mistuie pe ușile uriașe ale oțelăriei, să devină în curînd cuțit de plug, ax cardanic, turbină, sau simplu resort de jucărie mecanică, sau... cine mai știe ce nu se face din oțel ? !

Firește că prietenul meu, turistul, în tot timpul vizitei noastre și-a întrebuințat de foarte multe ori aparatul și de fiecare dată și-a notat în carnet : „Reșița, cuptorul 1, 13,30"... „Vasile Achim și echipa lui, 14,47"... „A zecea mie tonă de oțel, 16,03"... ș.a.m.d. pînă cînd, plin de curiozitate, enervat chiar, am explodat :

— Ia ascultă, amice, înțeleg să notezi locul, data și numele omului sau a evenimentului pe care-l fotografiezi... dar să notezi și ceasul și minutul, e prea de tot... Asta-i curată manie !

Aș fi vrut să-i spun mai multe, dar amicul m-a dezarmat cu un surîs.

Ca printr-un făcut, ajunsesem din nou în fața clubului, în locul unde ne văzusem întîi. Cît ai clipi din ochi, turistul meu își scoase aparatul și... țac ! Fotografie exact același cadru pe care-l mai fotografiase și ceva mai înainte, acum cîteva ceasuri : strada peste care se boltește podul funicularului. Apoi, calm, după ce își notă în carnet : „Reșița 15 aprilie 1965, orele 18", îmi spuse :

— Uită-te bine la funicular...

Acum, la orele 18,00 funicularul intrase în probele tehnologice... Funcționa !

— Așa e la Reșița... Peisajul se schimbă de la oră la oră, conchise el...

— Da' parcă la Baia Mare, la Slatina ori la Craiova e altfel ?

ȘTIAȚI CĂ...

...Meșteșugul elaborării oțelului este cunoscut pe teritoriul patriei noastre încă din secolele XV–XVI ? Cele mai vechi ateliere în care se obtinea oțelul au existat în preajma Hunedoarei, pe malul rîului Cerna, la Govăjdia.

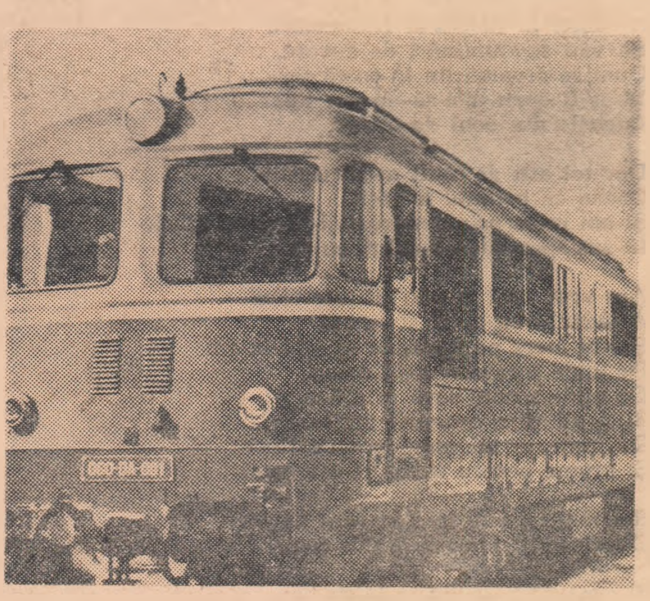
Obținerea și folosirea oțelului se cunoștea însă și pe timpul dacilor și al romanilor, în zona Banatului de astăzi.

...Pentru construcția unui tractor U-650 sînt necesare 1 400 kg oțel ?

...La o locomotivă Diesel electrică sînt asamblate circa 100 000 kg piese de oțel, iar la un vagon de călători, circa 30 000 kg de oțel ?

...În construcția unui bloc cu patru etaje intră circa 75 000 kg oțel ?

...Oțelul necesar construcției unui autocamion „Bucegi" se ridică la greutatea de circa 2 500 kg ?

Alte brațe și minți pricepute prefac metalul oțelăriilor în resorturi pentru jucării mecanice, fiare de plug, turbine sau puternice locomotive Diesel-electrice („Electroputere" - Craiova), cum e și aceasta pe care o vedeți în fotografie.

ȘCOLI CARE VĂ AȘTEAPTĂ

— Grupul școlar al Combinatului Siderurgic Hunedoara, str. 23 August nr. 1.

— Școala profesională „Victoria"-Călan, str. Crișan nr. 78.

— Grupul școlar al Uzinelor „Electroputere" — Craiova, str. Silozului nr. 8.

— Școala profesională a Uzinei Mecanice Tr. Severin, str. Tg. Jiu nr. 7.

— Grupul școlar al Uzinelor „1 Mai" Ploiești, str. Traian nr. 28.

— Grupul școlar al Uzinei „Unio"-Satu Mare, str. M. Eminescu nr. 1.

— Școala profesională de ucenici a Șantierului Naval Constanța, str. I. L. Caragiale nr. 11.

— Școala profesională a Uzinei de utilaj greu „Progresul" Brăila, str. Nouă nr. 9.

— Școala profesională a Combinatului Siderurgic „Gheorghe Gheorghiu-Dej" — Galați, str. Ștefan cel Mare nr. 21.

Construcția de locuințe a căpătat o amploare fără precedent în toate regiunile țării. În perioada 1960—1964 au fost date în folosință populației, din fondurile statului circa 214 000 apartamente.

Pretutindeni la sate, au răsărit mii și mii de case noi. Numai în ultimii 5 ani s-au construit la sate aproape 420 000 de locuințe.

AȘA SE NASC STRĂZILE

de Al. Dinu IFRIM

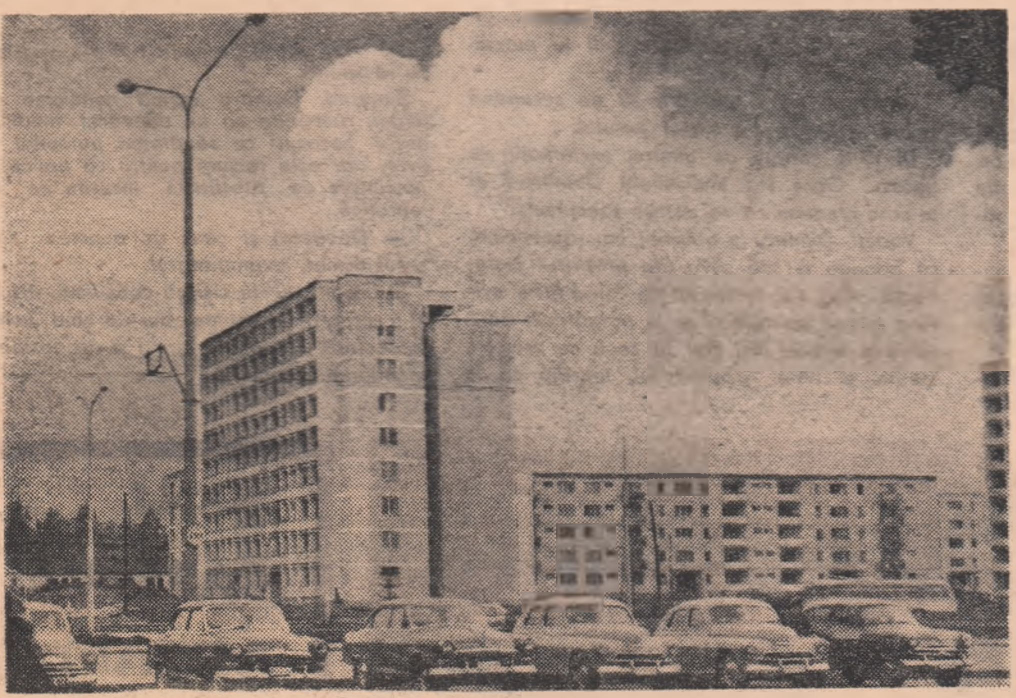
— Bine v-am găsit, salută școlărița cu mîna. Nea Alexandru, uite-mă !

— Bine-ai venit, îi răspund zidarii de sus, de pe schele. Dar... de ce te uiți așa ? Doar nu era să stăm pe loc !...

De fapt, fetița nu-i aude cum vorbesc. Se răsucește pe călcîie, privindu-i cum lucrează, își lungește gîtul mirată : cît a crescut blocul ! Și cel de alături s-a mai înălțat. Cu două sau trei etaje. Sau poate mai mult — nu le-a numărat.

Cărămizile, duse la iuțeală cu tomberonul, sus, țișnesc dintr-o parte în alta, în mîinile zidarilor, care, uite, le lipesc de-a dreptul pe bucata de cer de lîngă umărul lor.

Asta era cu cîtva timp în urmă...

Și la poalele Timpei, în Brașov, s-au ridicat blocuri monumentale.

Acum, zidurile blocurilor pe care le văzuse în lucru sînt gata, iar zidarii au plecat în altă parte a șantierului, unde dulgherii au și ridicat schelele, să facă alte case. Cu meșterul lor, nea Alexandru Lungu.

Gabriela, fetița căreia îi place să-și asculte ecoul risipit în perdelele de beton ale blocurilor, sub brațele înalte ale macaralelor, pășește încet, strîngînd între degete mătasea subțire a cravatei de la gît. Se uită cu ochii mari la sumedenia de balcoane ce împînzesc construcțiile : parcă-s niște cuiburi uriașe de rîndunică !

Nici un constructor nu se vede însă în balcoanele abia terminate. Așa se pare, dar, în partea cealaltă, uite zugravii în salopetele lor stropite cu vopsele, cu alb, cu albastru, cu portocaliu, de sus pînă jos. Constantin Ștefănescu, Maria Șerban, Margareta Tofan...

Coloritul pastelat al zugrăvelilor dau pereților frumusețe și lumină.

La colț, Gabriela se oprește, nedumerită.

Oare să nu-și mai amintească locul ? Nu se poate — are zece la geografie. Și nu numai la geografie.

Nu-i decît în clasa a III-a, dar dacă ia creionul în mînă, iți trece pe hîrtie toate cîte s-au ridicat în Pajura, în acest nou cartier bucureștean. Cele două școli noi, peste cincizeci de blocuri, multe cu nouă etaje. Ca într-o hartă îți schițează totul, stradă cu stradă.

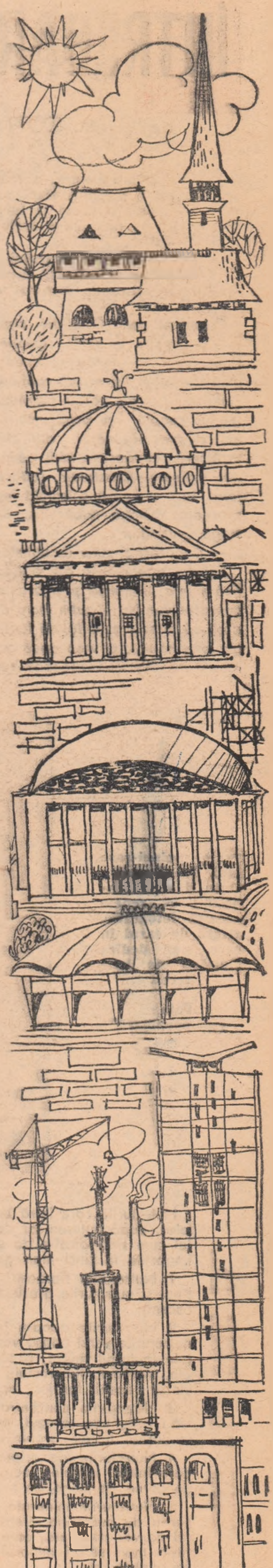
Și totuși...

— Băiculești se numește. E cea mai nouă din cartier. A apărut o dată cu blocurile, în urma constructorilor. N-ai mai văzut-o, spune un om ieșindu-i înainte, zîmbind, cu haina pe umăr.

Omul are fața arsă de soare și haina îi miroase a var proaspăt.

Este tatăl școlăriței, oaspete frecvent pe șantier. Inginerul constructor Ion Parlagiu.

Luînd-o pe fetiță de mînă, pornesc împreună, în recunoaștere. Pe strada cu numele netrecut încă pe tăblița albastră...

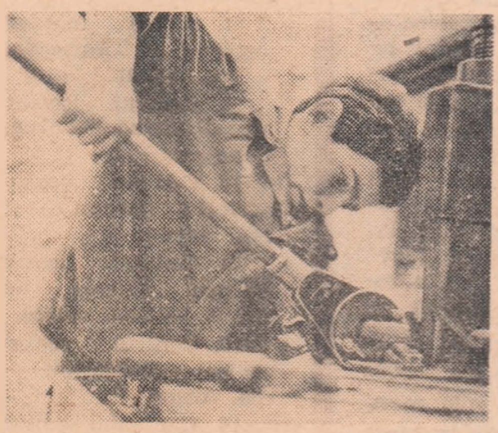

LA ȘCOALĂ

Cum se construiesc blocurile înveți în primul rînd în clasă. Elevul Neagu Alexandru din anul II, Centrul Școlar profesional de construcții-montaj din București, își ia cu atenție notițe la lecțiile predate în școală.

PE ȘANTIER

Același elev, pe șantier : cunoștințele însușite în clasă îl ajută să manevreze cu ușurință mașina de filetat țevi necesare instalațiilor de apă sau calorifer.

ZIDARULUI

de Demostene BOTEZ

Azi m-am mutat în casa asta nouă.
Acel care-a făcut-o unde-i oare,
Cu mîinile lui mari și muncitoare ?
El a-nălțat aici această casă !
Aș vrea să-l chem în casa lui la masă,
Să-mpart cu dînsul pîinea pe din două.

Și-a dăruit aicea luni de viață
Pe punți aeriene de zidar ;
A pus ciment și-a plămădit mortar :
Căldările ca plumbu-au fost de grele,
Dar le-a urcat, ca pe Ceahlău, pe schele,
Din zori, în fiecare dimineață.

Totu-i făcut aici de mîna lui,
Ca pentr-o fată, ca să-i fie zestre :
Și cadrul înstelat de la ferestre,
Și fiecare cărămidă-a fost culcată,
Ca un copil, cu grija lui de tată.
El a bătut si cel din urmă cui.

Aud scrișnind mistria-i pe nisip
Și la un foc, în fiecare seară,
L-aud cîntînd un cîntec într-o doară
Și îngropîndu-l în perete, tare,
Cu gînd să-mi fie casa primitoare.
Și eu acum nu-l știu măcar la chip.

Pe unde-o fi muncind acum, în seara
Cînd se-mbulzesc atîția nori pe cer ?
În universul cărui șantier
Visează-acum palate și statui
Dintr-un granit cioplit de mîna lui
Ori marmura naivă de Carrara ?

Aș vrea să-l chem, să stau cu el la sfat.
Va nimeri, că știe foarte bine
Și fiecare treaptă pîn' la mine.
Aș vrea să știu pe unde a mai fost,
Și unde-și are-acuma adăpost,
Că-n casa mea mai este loc de-un pat.

ȘCOLI CARE VĂ AȘTEAPTĂ

— Grupul școlar al Trustului nr. 1 Construcții, București, Șoseaua Mihai Bravu nr. 428.

— Grupul școlar al Trustului nr. 5 Construcții-Montaj Săcele, B-dul 8 Mai nr. 17, regiunea Brașov.

— Grupul școlar al Trustului nr. 5 Construcții-Montaj Sibiu, strada Pedagogilor nr. 5.

— Grupul școlar al Fabricii de Ciment Turda, str. Aurel Vlaicu nr. 1, Turda.

— Grupul școlar al Fabricii de geamuri Scăieni, comuna Scăieni, raionul Ploiești.

— Grupul școlar al Fabricii de ciment Fieni, raionul Pucioasa.

— Grupul școlar al Întreprinderii de prefabricate Roman, B-dul Republicii nr. 1—3.

— Școala profesională a Fabricii „Ceramica" — Jimbolia, regiunea Banat.

A TREIA ÎNTREBARE

de Ovidiu ZOTTA

„Pentru mine, aceasta a devenit o pasiune. Dacă ar trebui să lipsesc o zi de la lucru, nu știu ce aș face... Tot acolo mi-e gîndul !"

Răspunsul tînărului cooperator Dumitru Duțu la întrebarea „Ce te atrage la sectorul zootehnic ?"

Concursul gen „Cine știe, cîștigă !" este în toi. Emoție în sală, emoție pe scenă. Concurenții își mută greutatea de pe un picior pe altul, își mușcă copilărește buzele, cîntăresc fiecare vorbă, spunîndu-și-o mai întîi în șoaptă, cu ochii închiși. Pe urmă, unii cu glas răsunător, alții sfioși, rostesc, în tăcerea curioasă a sălii, ceea ce au gîndit. Inginerul Constantin Tudose, examinatorul, face o pauză calculată înadins ca să sporească emoția publicului... și deodată strigă triumfător :

— Douăzeci și cinci de puncte !

Salvele prietenoase ale aplauzelor glorifică știința, istețimea și siguranța de sine a concurenților. Nu e puțin lucru dacă te gîndești că în sală se află, de fapt, nu un singur examinator, ci vreo două sute ! Cooperatorii din Surdila-Găiseanca, regiunea Galați sînt numai ochi și urechi la felul în care se descurcă tovarășii lor de muncă înscriși la concursul cu o temă atît de familiară tuturor : creșterea animalelor.

Pînă acum, se pare că cel mai bine s-a comportat Dumitru Duțu. E un tînăr de statură potrivită, voinic, cu priviri scăpărătoare de istețime. Nici o întrebare nu l-a surprins nepregătit. În afară de asta, dovedește priceperea de a raționa temeinic și în același timp repede. Cum se spune, are nu numai cunoștințe, ci și o minte organizată ! E firesc. Fără cunoștințe profunde și fără chibzuială e greu să te ocupi, cum face el, de cei vreo 160 de grăsuni pe care-i are în grijă la sectorul zootehnic. Nimic mai neadevărat decît părerea că acestei semințîi guițătoare nu-i place curățenia ! Dimpotrivă, cu cît grajdurile și padocurile sînt mai curate, cu atît grăsunii se simt mai în elementul lor și drept mulțumire se... îngrașă !

Dumitru Duțu lucrează cu ceasornicul în mînă, iar cînd îi lipsește, nu-i nimic, are altul, încă mai bun : simțul de răspundere. Îi hrănește pe grăsuni de cinci ori pe zi, și aproape tot de atîtea ori le face curat.

Mișcările lui au un fel de siguranță liniștită, sînt nespectaculoase, dar rodnice, ca mersul soarelui și creșterea ierbii. Străveche e îndeletnicirea de a crește animale ! Începutul ei se pierde în negura timpurilor. Sute de generații au practicat-o pe plaiurile românești și cele mai frumoase doine și balade păstorii le-au creat.

— Pentru mine aceasta a devenit o pasiune. Dacă ar trebui să lipsesc o zi de la lucru, nu știu ce aș face... Tot acolo mi-e gîndul ! ne mărturisește tînărul.

Dar oare s-a schimbat ceva în îndeletnicirea asta acum, în era atomică ? Desigur ! E de ajuns să privești în jur. Dumitru Duțu duce mai mereu sub braț cîte un volum de specialitate. În biroul îngrijitorilor, cîntă aparatul de radio. Grajdurile sînt întocmite științific, cu apă curată adusă prin conductă. Tainul grăsunilor e alcătuit pe baza ultimelor cercetări ale savanților. La ora 12, de exemplu, grăsunii trebuie să capete, între altele, uruieli amestecate cu zer. Dar mîncăcioși cum sînt, poate nu i-ar deranja lipsa zerului ?

— Parcă e după ei ? zîmbește Dumitru. Zerul conține proteine, și în dezvoltarea armonioasă a organismului acest element e de neînlocuit !

Clar ? Ca să discuți cu Dumitru trebuie să fii înarmat măcar cu un tratat elementar de zootehnie... Să notăm că el a obținut rezultate foarte bune în activitatea sa, contribuind la îndeplinirea de către cooperativa agricolă din Surdila—Găiseanca a planului de livrări.

...Dar să revenim la concursul nostru. Pe fețele spectatorilor s-a așternut mirarea. La a treia întrebare, concurentul Duțu Dumitru șovăie. Nu cumva ?... E vorba de o întrebare privind principalele boli la purcei. Dumitru tace...

— Concurentul mai are 20 de secunde ! spune, nemilos, secretarul juriului.

În sală, șoapte de uimire, exclamații de necaz... Oare s-a împotmolit Dumitru ? Și ei care credeau că va cîștiga concursul...

Vedeți, Dumitru e obișnuit ca, răspunzînd, să adauge și cîte ceva din propria-i experiență. Așa s-a întîmplat la întrebările privind igiena animalelor și la pregătirea științifică a hranei lor. Dar în ceea ce privește bolile, ei bine, grăsunii lui, îngrijiți ca la carte n-au suferit de nimic ! N-are, vezi bine, ce să spună.

Zîmbind, Dumitru curmă neliniștea asistenței, răspunde ca un adevărat medic. E drept, necazuri cu sănătatea purceilor n-a avut, dar asta tocmai pentru că aplică cunoștințele de profilaxie însușite pe cale teoretică.

— Douăzeci și cinci de puncte ! strigă, entuziasmat, examinatorul.

Și Dumitru Duțu cîștigă concursul, așa cum și-a cîștigat, în cei trei ani de cînd lucrează la sectorul zootehnic, stima și dragostea oamenilor din comună.

„În perioada 1960—1964 producția agricolă medie a țării a fost cu 12 la sută mai mare decît media celor cinci ani anteriori. „Sporul mediu anual a fost în această perioadă : la cereale de peste 1 000 000 tone, la floarea-soarelui de 180 000 tone, la sfecla de zahăr de 800 000 tone.

Peste cinci-șase luni, lui Dumitru Duțu îi va fi imposibil să repete această fotografie. Afară de cazul în care s-ar dedica ridicării de haltere...

Foto : Gr. PREPELIȚĂ

ȘTIAȚI CĂ... ȘTIAȚI CĂ...

Nutrețurile care intră în hrana animalelor, după puterea lor de hrănire și felul cum sînt folosite de animale, pot fi împărțite în cinci mari grupe ?

1. Nutrețurile fibroase, în care intră fînul și nutrețurile grosiere (paie, pleavă, coceni);

2. Nutrețurile apoase în care intră : nutrețurile verzi (masă verde) și suculentele (nutrețul murat, rădăcinoasele, sfecla, morcovii, tuberculele — cartofii, dovlecii, pepenii furajeri, borhoturile etc.) ;

3. Nutrețurile concentrate în care intră : grăunțele (ovăzul, porumbul, orzul, mazărea) turtele, șroturile, tărîțele.

4. Nutrețurile de origine animală, în care intră : laptele, zerul, zara, făina de carne, de sînge, de pește etc.

5. Nutrețurile minerale, în care intră : sarea de bucătărie, creta furajeră, praful de var stîns etc., care conțin în cantități mari săruri minerale de fier, fosfor, calciu etc.

...În unitățile de producție din agricultură profilate pentru ouă, dintre rasele de păsări se cresc în primul rînd rasa Leghorn și liniile de înaltă productivitate selecționate din sînul acesteia, rase care în prezent au ajuns să dea peste 240 bucăți ouă anual, cu un consum redus de furaje (170–190 g hrană pentru producerea unui ou) ?

...În urma cercetărilor efectuate de specialiști s-a constatat că sorgul (plantă foarte rezistentă la secetă și care se poate cultiva și pe soluri cu un grad înalt de salinitate) poate înlocui complet porumbul din rațiile vacilor de lapte și oilor adulte, fără a se produce modificări în producția de lapte, respectiv de lînă, sau asupra sporului în greutate ?

Intîmplare în Ostrov

Turma paștea liniștită într-un Ostrov, în Lunca Oltului, unde iarba era mai bogată. Trei tineri îngrijeau de lotul lor de oi în jurul cărora zburdau mieii. Brigadierul Mișu Florea le indicase acest loc mai retras de restul turmei, pentru că mieii aveau adăposturi mai bune, iarbă fragedă și umbră mai deasă. Spre seară s-a pornit o ploaie !... Trei zile a turnat de sus, într-una. Udma, Duță și Mîrzan au adăpostit mieii cît mai bine, au avut grijă ca oile să pască pe unde terenul era mai ridicat.

Se lumina de ziuă cînd Ion Duță a adus vestea : „Pericol ! Oltul inundează Ostrovul !" Erau izolați. Au grămădit oile sub un umbrar, pe un tăpșan mai ridicat. În jurul lor cercul de uscat se strîngea tot mai mult. Apele, ieșite din matcă, creșteau tot mai repede. Au stat la sfat cîteva clipe. Au hotărît să meargă unul pînă în sat să anunțe oamenii. Înfruntînd năvala apelor, Duță porni către sediul cooperativei. Tocmai atunci însă a sosit brigadierul cu cîțiva oameni. Au fost salvați mai întîi mieii, apoi oile. Cu ajutorul unor bărci, sau pe brațe, animalele au fost scoase din Ostrov, în afara pericolului. Toți au fost felicitați pentru dovada lor de curaj.

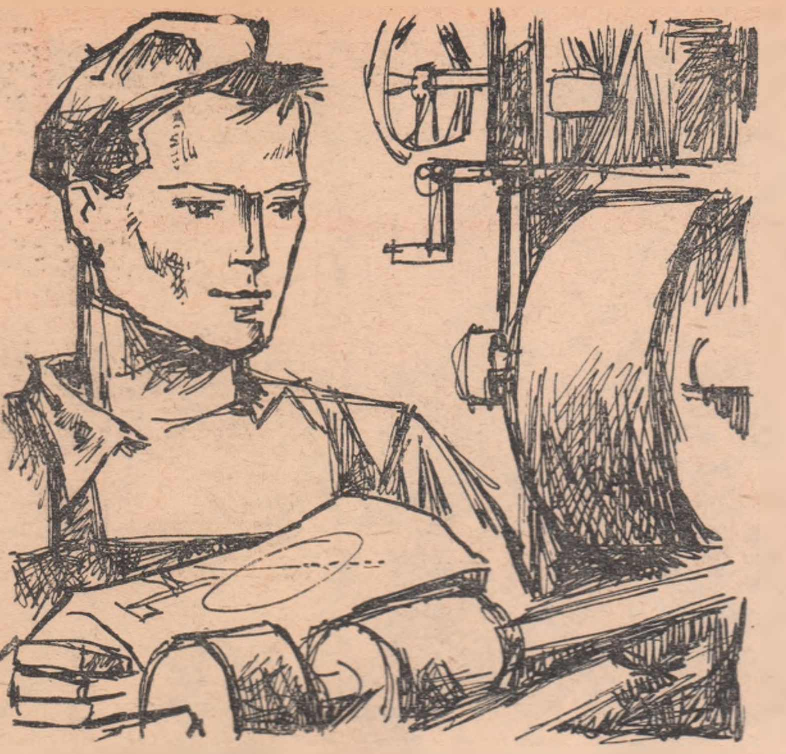
S-a petrecut acest fapt într-una din cele mai mari cooperative agricole din raionul Tr. Măgurele : „1907" Slobozia - Mîndra. Turma de oi a acestei unități număra peste 2 000 de capete. O mare avere care a fost dată pe mîna unor mîini bune.

N. BARBU

ȘCOLI CARE VĂ AȘTEAPTĂ

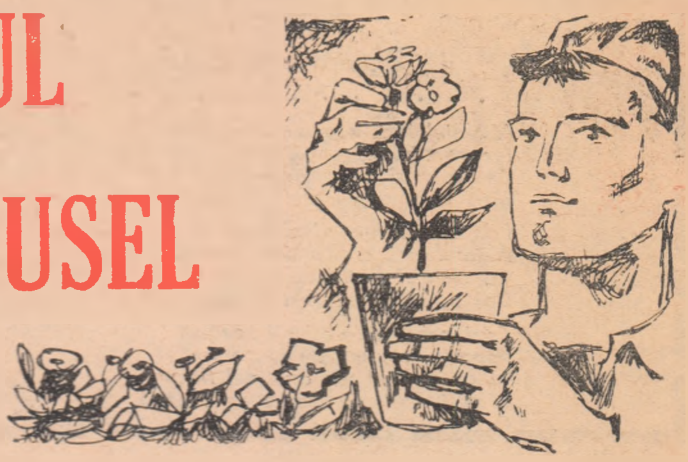
1. Școala profesională Rîmnicu Sărat — reg. Ploiești.
2. Școala profesională agricolă Mizil — reg. Ploiești.
3. Centrul școlar agricol Oradea — reg. Crișana.
4. Centrul școlar agricol Poarta Albă — reg. Dobrogea.
5. Centrul școlar agricol Cernavoda — reg. Dobrogea.
6. Centrul școlar agricol Focșani — reg. Galați.
7. Centrul școlar agricol Brăila — reg. Galați.
8. Centrul școlar agricol Dragomirești-Vale — reg. București.
9. Centrul școlar agricol Călărași — reg. București.
10. Centrul școlar agricol Sibiu — reg. Brașov.
11. Școala tehnică agricolă Timișoara, — reg. Banat.
12. Centrul școlar agricol Arad — reg. Banat.
13. Centrul școlar agricol Roman, — reg. Bacău.
14. Centrul școlar agricol Curtea de Argeș — reg. Argeș.
15. Centrul școlar agricol Drăgășani — reg. Argeș.
16. Centrul școlar agricol Găești — reg. Argeș.

Anul 1950 a marcat inceputul construcţiei primelor strunguri româneşti la Uzina de strunguri din Arad. Din anul 1950 şi pină in prezent uzina a crescut mereu, producţia globală a ei s-a mărit. De la cele 110 strunguri construite in anul 1950, uzina a ajuns să producă in anul 1964 in jurul a 2 700 de strunguri de diferite tipuri. Iar in ceea ce priveşte calitatea strungurilor, se bucură de apreciere nu numai in ţară, dar şi in străinătate.

STRUNGARUL DE PE CARUSEL

de Ştefan ZAIDES

...Hala e mare, iar pe deasupra maşinilor se plimbă, cu braţul proptit pe pereţi, uriaşul pod rulant. Zgomot — atît cît, ca neobişnuit al secţiei, să nu poţi auzi ce îţi spune vecinul. Poate şi de-aici încurcătura mea. Omul mi-a spus să-l caut pe Cristea... Şi atît. Numele mic nu l-am mai înţeles. Şi-am pornit-o printre strunguri să-l caut pe Cristea.

— Nu ştiţi la ce maşină lucrează Cristea?

— Ba, la cea de colo...

La doi paşi. Mă duc lîngă maşină, privesc o clipă firul argintiu al şpanului ţîşnind de sub buza cuţitului şi cînd strungarul opreşte maşina pentru o clipă, îl întreb.

— Dumneata eşti Cristea?!

Omul rîde.

— Da... Da' ce fel de Cristea... căutaţi?

— Cum ce fel de... Cristea!? Pe tovarăşul Cristea... fruntaşul!

— Păi... fruntaşi sîntem toţi!

— Care... toţi? Întreaga secţie „strungărie"?

Omul rîde iar.

— Nu, toţi... Cristea. Că sîntem 4!

Atunci am rîs eu. Era şi de rîs — o dată că mi s-a-ntîmplat ce v-am povestit, şi al doilea, că încurcătura mă făcuse să descopăr... 4 strungari fruntaşi: Niculaie Cristea, Matei Cristea, Constantin Cristea şi Mihai Cristea. Pe Mihai Cristea îl căutam eu. L-am aflat lîngă strungul său, un carusel de vreo 3 m înălţime, un colos de oţel care ascultă ca un căţeluş de comenzile pe care i le dă strungarul.

Mihai Cristea are cam 30 de ani. Un om scund, dar bine clădit. A intrat în Uzina de maşini electrice din Bucureşti, în 1949. Desigur — mai întîi ca elev la şcoala profesională. Apoi — din 1952 — ca muncitor calificat în hala asta imensă, cu strunguri de tot felul, cu raboteze, cu freze.

Discutăm despre meseria lui.

— Cred — zic eu — că la maşina asta uriaşă, e mai uşor de lucrat nu?

Cristea mă priveşte o clipă, să vadă dacă glumesc, apoi după ce potriveşte cuţitul pentru un nou şpan şi cuplează pe automat, se-ntoarce către mine.

— Vedeţi presa prinsă în strung?

— Da, pare o carcasă pentru motoare electrice...

— Exact. Cîntăreşte cam 70 kg...

— De aceea spunem că e mai uşor de lucrat. La o piesă mai fină... de 3—400 de grame... e altceva, e...

Cristea rîde.

— Ştiţi ce precizie se cere la finisarea interiorului carcasei acesteia? De ordinul sutimilor de milimetri!...

Şi, ca pentru a întări adevărul spuselor sale, opreşte maşina şi măsoară diametrul carcasei cu un comparator. Probabil că totul e bine, pentru că, peste o clipă, comunistul Mihai Cristea porneşte iarăşi colosul de oţel — strungul carusel — şi-l lasă să meargă singur, supraveghindu-l doar cînd şi cînd.

— ...Şi unele piese trec de 250 kg! — adaugă el — Dar precizia în executare nu trebuie să scadă. Ştiţi, e vorba de marca fabricii... (Surîde). Şi noi, muncitorii, ţinem la ea...

Cît am vorbit — carcasa, înnobilată de cuţitul strungului, e gata; interiorul ei e o oglindă cu nimic mai prejos de acurateţea celor din argint. O altă carcasă, neagră şi... urîtă, urcă sus, pe masa de „înfrumuseţare" a strungului. Şi ochiul de maistru al tovarăşului Cristea, o centrează, o aranjează şi peste cîteva minute o dă în primire cuţitului de aşchiere, s-o facă conform desenului.

Privesc desenul — are pe el toate dimensiunile ce se cer carcasei cînd va fi gata. Şi fără geometrie — mă gîndesc — omul acesta n-ar putea descifra o singură linie din desen. Dar aflu că şi la şcoală Mihai Cristea, muncitorul fruntaş de azi, era printre primii. Îi spun şi lui ce am gîndit privind desenul şi omul rîde înveselit. Zice:

— Asta nu-i nimic... citirea desenului... Dar uneori trebuie să calculezi singur conicitatea unei piese... sau pasul unui filet... şi astea nu le poţi face dacă ai „ciupit" la şcoală puţină geometrie! Trebuie să ai cunoştinţe solide de matematici!

Cuţitul muşcă lacom şi planificat din carnea de oţel a carcasei. Şi strungarul primeşte, lîngă maşină, încleştarea dintre metale — cuţit şi piesă — şi sigur de sine — cunoaşte dinainte rezultatul — surîde la gîndul că tot el va fi învingătorul: el, omul, făuritorul acestor piese.

Un muncitor — tovarăş de secţie cu Cristea — trece şi-i aruncă în fugă:

— Măi, Manole, (aşa-i spun tovarăşii) vii după-amiază la meci, da?

Cristea îl priveşte şi rîde:

— Ştie că sînt „microbist" şi-asta a zis-o dinadins, s-o aflaţi şi dumneavoastră...

Mă despart de tovarăşul Cristea şi în minte port încă ultimele lui cuvinte:

— ...Am o grădiniţă, în faţa casei, ca un pahar. Acolo-mi petrec timpul cel mai plăcut...

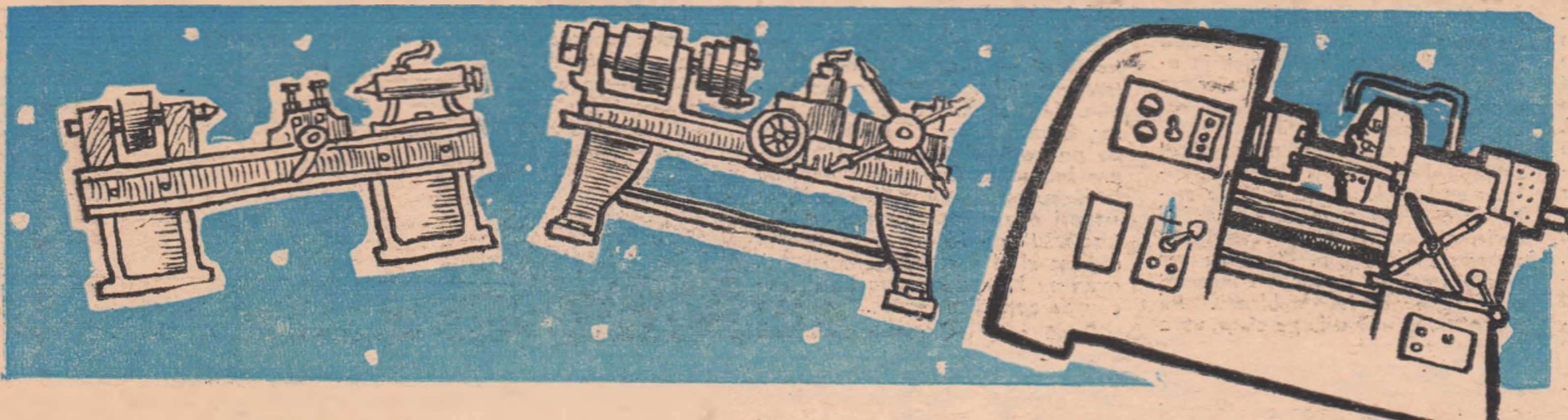
Şi mi-l închipui pe omul cu zîmbetul veşnic pe faţă, veselul strungar Mihai Cristea, îngrijind cu mîinile sale de metalurgist florile din grădiniţa casei sale.

Liliacul timpuriu

Nicolae LABIŞ

...Vuieşte lung al strungului ecou
Ca o imensă strună încordată.
E mohorît prietenul meu nou
Şi-i totuşi mai febril ca niciodată.
Şuieră şerpii şpanului şi curg
Metalul îşi roteşte curba rază
Prietenul îmi pare un chirurg
Ce viaţa unui om salvează,
Deşi o piesă de tractor cînd faci,
De obicei nu semeni cu un vraci.

(din volumul „Versuri"
Colecţia „Cele mai frumoase
poezii" Edit. Tineretului)

ŞCOLI CARE VĂ AŞTEAPTĂ

— Grupul Şcolar al Uzinei Mecanice Cugir.

— Şcoala profesională a Fabricii de rulmenţi Bîrlad.

— Şcoala profesională a Întreprinderii metalurgice de utilaj Medgidia, str. Tortomanu nr. 1.

— Şcoala profesională a Uzinelor „7 Noiembrie" Craiova, str. Fonaghi nr. 7.

— Şcoala profesională de ucenici a Atelierelor de reparat material rulant Simeria, str. 23 August nr. 28.

CITEVA DATE DESPRE STRUNG

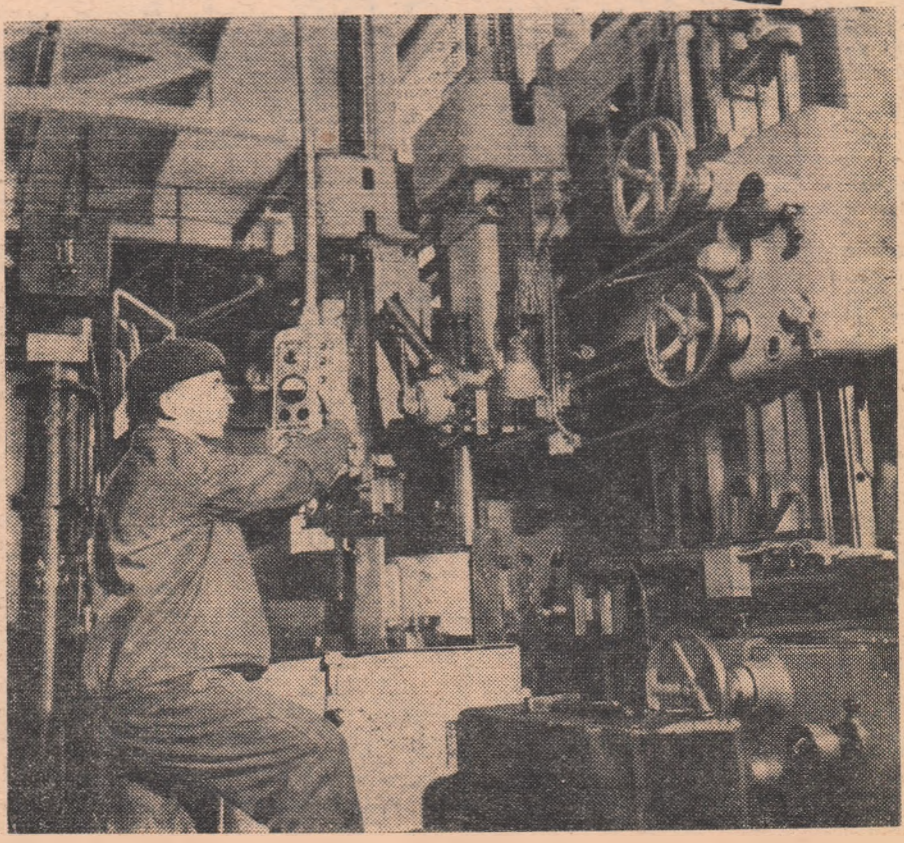
Strungul este o maşină-unealtă care prelucrează suprafeţele exterioare sau interioare ale unei piese, cu ajutorul unor unelte aşchietoare, care au mişcări de avans şi de pătrundere. Există unele strunguri la care piesa care urmează a fi prelucrată are o mişcare de rotaţie, altele în care piesa este imobilă, cuţitul executînd şi mişcarea de rotaţie, cît şi cea de avans longitudinal. Uneltele cu care strungul prelucrează suprafaţa pieselor pot fi cuţite de strung, unelte abrazive etc. Strungurile sînt în general orizontale (care au axa de rotaţie orizontală), dar unele tipuri de strunguri speciale sînt verticale (de exemplu, strungul Carusel) sau chiar cu axa de rotaţie înclinată. Strungurile orizontale (cu axa de rotaţie orizontală) au mecanisme pentru comanda manuală a mişcărilor de avans. Strungurile speciale au o construcţie diferită şi pot fi folosite numai pentru efectuarea unui număr limitat de operaţii sau chiar numai pentru prelucrarea unui singur fel de piese.

Cîteva tipuri de strung:

Strungul automat — este un strung special, la care toate mişcările necesare pentru comanda operaţiilor sînt executate automat, cu ajutorul unui mecanism de comandă.

Strungul Carusel — este şi el un strung special, care are axa de rotaţie verticală. Este folosit la prelucrarea pieselor grele, cu înălţime mică.

Strungul revolver — face parte tot din categoria strungurilor speciale. Are mai multe unelte care acţionează succesiv, în ordinea impusă de procesul tehnologic. Uneltele sînt montate într-un suport rotitor numit cap-revolver, montat pe o sanie cu deplasare longitudinală. Acest tip de strung este folosit pentru prelucrarea în serie a pieselor de dimensiuni mici, cu formă complicată.

Aşa arată strungul „Carusel"

Tractoristul de noapte

(fragment)

de Demostene Botez

Pămîntul tace-ncovoiat din spate,
Iar brazdele cu must de primăvară
Se-așază și adorm îmbrățișate,
Că-i noapte și-i tîrziu de mult afară.

Prin razele luminii argintii
A farului ca ochiul unui zmeu,
Ca niște fluturași de noapte vii,
Doi ochi de tractorist se zbat mereu.

Căci omu-acela mic și nevăzut
Împarte fața miriștii în două :
În ce e vechi din anul cel trecut,
Și ce-i plămadă pentru lume nouă.

Ene Gheorghe explicînd „tainele" tractorului elevului mecanizator, Tache Cornel.
Foto : Gr. PREPELIȚA

OAMENI ȘI PĂSĂRI ÎN BĂRĂGAN

de Costache ANTON

Alte păsări. Tot mari, tot albe...

Ori de cîte ori vine vorba despre Bărăgan, în fața ochilor îmi apare o imagine văzută de mult în copilărie. Eram, cred, într-a treia sau a patra. În clasă pe unul din pereți atîrna un tablou sub care scria : Dropii în Bărăgan. Tabloul era vechi și cam decolorat și de aceea totul în el părea alb. Cerul, iarba, păsările acelea mari care se numeau dropii. Mai tîrziu, am cunoscut Bărăganul, i-am străbătut drumurile lungi, am dormit sub cerul înalt, presărat cu stele mici și tremurătoare, mi-am potolit setea la fîntînile cu cumpănă, m-am rătăcit uneori prin lanurile de grîu sau de secară înalte cît omul și potopite de arșiță. Niciodată n-am întîlnit însă dropiile. Am văzut în schimb alte păsări. Tot mari, tot albe : combinele. Puteau fi zărite încă înainte de răsăritul soarelui, înșirate la marginea lanurilor. Cîte zece, cîte douăzeci. Nu erau sperioase. Mă urcam cîteodată pe spatele lor fierbinte și primitor și treceam în revistă, ca la o paradă, armatele mustăcioase de spice. Mecanizatorii, toți flăcăi veseli, aprindeau seara focuri ca să coacă porumb sau mere văratice. Alteori organizau cîte o vînătoare de iepuri. Plecau șapte, opt în capătul miriștii. De-acolo se întorceau cîntînd sau chiuind. Iepurii se speriau și o luau la goană în lungul miriștii. O parte dintre băieții rămași la combine, aprindeau pe rînd farurile. Iepurii se opreau orbiți de lumină. Băieții ceilalți săreau să-i prindă. Peste jumătate de oră friptura era gata. O stropeau, bineînțeles, cu apă adusă de la mari depărtări în butoiașe de lemn sau în ulcioare de lut. Ca să fie păstrată rece, butoiașele sau ulcioarele erau îngropate în pămînt.

În astfel de seri se isca veselia mare. Se spuneau glume, se rîdea, se povesteau tot felul de șotii, pînă cînd brigadierul le amintea că noaptea-i scurtă. Își stingea țigara și striga autoritar :

— Gata, mînjilor, treceți la culcare !

Oamenii

Și-n dimineața asta mi-a răsărit în minte tabloul cu dropii și ierburi albe. Mai ales că vremea se anunța frumoasă. Soarele nu apăruse dar cerul era senin și strălucea ca un castron de lut smălțuit. Am lăsat în urmă cîteva sate, cu salcîmi încă neînfrunziți, cu case mari de piatră, cu cinematografe și magazine universale. După ce am ieșit însă din Urziceni, a început să plouă. Primele picături care s-au lovit de parbriz erau rotunde și mari. Am mers mai departe. Ploaia s-a întețit. După ce am lăsat în urmă alte cîteva sate, ne-am oprit la stațiunea de mașini și tractoare din Balaciu. Directorul, un om scund, negricios, vorbea cu cineva la telefon despre benzină, ulei, motorină. Cum a lăsat receptorul în furcă, s-a întors spre noi vesel. Ne-a întrebat ca și cînd am fi fost tractoriști și ne întorceam atunci din campanie.

— Ei, cum stăm ? Care-i situația ?

Cînd i-am spus că nu prea ne bucură ploaia, că am fi vrut să mergem pe la brigăzi, ne-a privit mirat :

— Pentru ce să mergeți la brigăzi ? La noi campania de primăvară s-a încheiat de-aproape două săptămîni. Oamenii sînt aici, în ateliere. Se pregătesc pentru etapa următoare, cînd vor executa munci de întreținere a culturilor.

Și-a luat șapca și ne-a făcut semn să-l urmăm. Atelierele se zăreau undeva la cîteva sute de metri de clădirea conducerii. Pufăitul forjei și țipătul unei nicovale se auzeau de departe. După ce am pășit în primul atelier am încercat o senzație destul de bizară. Mi s-a părut că mă aflu pe cîmp, vara în plină amiază.

Întîi am crezut că senzația asta se datora luminii albe de neon care cădea din tavan ori faptului că zărisem undeva în capătul celălalt al atelierului siluietele unor combine. Abia după vreo jumătate de oră mi-am dat seama că adevărul era de fapt altul. Senzația aceea se datora întîlnirii cu oamenii. Aici, în atelier, reîntîlnisem chipurile arse de soare și vînt ale tractoriștilor, le recunoscusem glumele, uneori destul de aspre, rîsul sănătos și plin, gesturile atît de firești.

Tot grîul Bărăganului

În fața unui motor demontat, am zărit un băiețaș cam subțire și cam firav. Nu părea să aibă mai mult de 15 ani. L-am întrebat.

— Tractorist ?

Directorul a zîmbit înțelegător :

— Nu, e doar elev. Își face stagiul de practică.

Se numea Tache Cornel și era elev în anul II la Școala profesională de mecanici agricoli din Urziceni. Cam zgîrcit la vorbă, Cornel părea hotărît să nu-și ridice o clipă nasul de lîngă motorul pe care îl curăța încet, cu migală. Am aflat totuși de la el o mulțime de lucruri. Venise în practică de-aproape două luni. Fusese la arat, la discuit, și asta nu oricum — ci făcînd parte — adică fiind socotit aproape tractorist — în brigada de tractoare din Sărățeni — condusă de eroul muncii socialiste, brigadierul Ene Gheorghe. După ce terminase școala generală de 8 ani, Cornel plecase la Urziceni hotărît să se facă tractorist. Hotărîse asta mai de mult. Tatăl său era tractorist — și-apoi tot din Sărățeni era și brigadierul Ene Gheorghe. Fără să uite o clipă de motor, Cornel începu să înșire aproape pe nerăsuflate tot ce știa despre brigadier. Era un om bun, nu le făcea observații. Adică le făcea uneori, dar atunci se cunoștea. Era tractorist de 16 ani și la început urmase și el o școală. Era însurat, avea un băiețel cu care lui îi plăcea deseori să se joace.

După asta Cornel a devenit brusc tăcut. Și-a văzut mai departe de curățatul pieselor demontate. Mai tîrziu a intrat în atelier și eroul muncii socialiste Ene Gheorghe. Era un om tînăr, robust și vesel. Nu se deosebea aproape cu nimic de ceilalți tractoriști. Cornel și-a ridicat pentru prima dată privirea. M-a întrebat cu-n fel de complicitate.

— Știți cît grîu i-a trecut prin mînă ?

Am clătinat capul că nu știu.

— Tot grîul Bărăganului...

Un aspect obișnuit : mașini agricole perfecționate în cooperativele agricole de producție.

Voi fi tractorist!

Încă din clasa întîi am îndrăgit mașinile. Deseori stăteam ore în șir privind cu admirație la tractor, la oamenii care îl conduc și-mi făuream visul de a fi și eu ca ei..."

De atunci au trecut ani și iată-mă, peste puțin, absolvent al clasei a VIII-a. Nici nu vă închipuiți cît de mare e bucuria mea ! Curînd mă voi prezenta la examenul de admitere la școala de mecanici agricoli din comună.

Acum, la început de drum, sînt hotărît să învăț cu sîrguință convins că peste cîțiva ani voi conduce tractorul pe ogoarele comunei. Voi fi tractorist !

FURTUNĂ IULIAN
cl. a VIII-a. comuna Smeeni.
raionul Buzău.

O meserie frumoasă

Cu mult timp în urmă noi, elevii clasei a VIII-a am început să discutăm despre alegerea unei profesii. Eu doresc să devin tractorist. Știu că este o meserie frumoasă, necesară agriculturii noastre în plină dezvoltare.

Uneori, mă și văd pe tractor, pe ogoarele comunei natale — Băleni, lucrînd alături de țăranii cooperatori. Dar pînă atunci mai este.

Deocamdată mă pregătesc alături de colegii mei, Bădoi Eftimie, Gheorghe Marin, Truică Ion și alții, pentru examenul de admitere. Dorim să devenim cadre bine pregătite, să muncim pentru înflorirea patriei noastre, să răsplătim în felul acesta grija și dragostea cu care ne-a înconjurat partidul și statul nostru.

CÎRSTEA I. DUMITRU cl. a VIII-a
Casa de copii școlari,
Pitești

ȘCOLI CARE VĂ AȘTEAPTĂ

Pentru absolvenții clasei a VIII-a, care vor să-și aleagă meseria de mecanizatori agricoli, dăm cîteva adrese ale școlilor profesionale de mecanizatori agricoli din țară.

REGIUNEA ARGEȘ : **Costești ;** **Drăgășani ;** Comuna **Greci,** raionul Găești ; Comuna **Miroși,** raionul Costești ; Comuna **Radomirești,** raionul Drăgănești-Olt ; Comuna **Tîmpeni,** raionul Slatina ; Comuna **Teiu,** raionul Costești ; Comuna **Vlaici,** raionul Vedea.

REGIUNEA BACĂU : Comuna **Hemeiuș Mărgineni,** raionul Bacău ; **Podul Turcului,** raionul Adjud.

REGIUNEA DOBROGEA : Comuna **Coșteleu,** raionul Medgidia ; Comuna **Cobadin,** raionul Negru Vodă ; Comuna **Chirnogeni,** raionul Negru Vodă.

REGIUNEA BANAT : Comuna **Biled,** raionul Sînnicolaul Mare ; Comuna **Ceacova,** raionul Deta ; Comuna **Orțișoara,** raionul Arad.

REGIUNEA BRAȘOV : Comuna **Prostea Mare,** raionul Mediaș ; **Rupea.**

REGIUNEA GALAȚI : Comuna **Bujoru ;** Comuna Cudalbi, raionul Tecuci ; Comuna **Florești,** raionul Focșani ; Comuna **Ianca,** raionul Făurei.

REGIUNEA IAȘI : Comuna **Frumușica,** raionul Hîrlău ; **Negresti, Tg. Frumos.**

REGIUNEA PLOIEȘTI : Comuna **Bărcănești,** raionul Ploiești ; Comuna **Pogoanele,** raionul Buzău ; Comuna **Smeeni,** raionul Buzău ; Comuna **Stîlpu,** raionul Buzău.

PRIETENII LUI FĂT-FRUMOS...

de acad. Eugen MACOVSCHI

Construirea socialismului în țara noastră cere tot mai mulți oameni de știință, ingineri, profesori, medici, agronomi, istorici, literați, artiști, marinari, tehnicieni, constructori și alți specialiști. Dar, pentru ca să deveniți cît mai buni specialiști, utili patriei, fiecare din voi trebuie să-și pună cît mai curînd întrebările : ce voi face atunci cînd voi fi mare ? cu ce mă voi ocupa ? ce muncă, ce profesie trebuie să-mi aleg ?

Alegerea profesiei nu este ușoară și trebuie bine chibzuită. Pentru ca să vă ajut, vă dau un sfat : luați pildă de la legendarul „Făt-frumos". Știți bine că el, înainte de a porni la drum, stabilea cu precizie sarcina pe care o va avea de realizat, se pregătea în vederea îndeplinirii sarcinii propuse luînd arcul, calul și tot ce-i era necesar ; mai lua cu el și prieteni – aliați de nădejde, care de multe ori îl ajutau substanțial în îndeplinirea misiunii sale și, în fine, lupta cu hotărîre, curaj și perseverență pînă-și realiza țelul propus.

Tot așa și voi trebuie să vă precizați întîi ținta, să vă alegeți munca potrivită cu firea și năzuințele voastre. Totodată, trebuie să vă înarmați cu cît mai multe și temeinice cunoștințe ; să învățați cît mai bine la școală, știind că nici o cunoștință nu este de prisos. Vasta cultură generală este absolut necesară pentru valorificarea superioară a oricărei munci de specialitate. Apelați apoi la aliații voștri de nădejde : părinți, profesori colegi, de la care veți primi nu numai sfaturi și îndrumări bune, dar și sprijinul de care veți avea nevoie în alegerea și realizarea țelului vieții voastre. Iar apoi să luptați cu toată convingerea nu numai pentru atingerea țelului urmărit, dar și pentru a face cît mai bine față obligațiilor pe care le veți avea după ce veți deveni ceea ce doriți. Multă voință, răbdare și perseverență sînt necesare pentru a realiza toate acestea, dar și multă satisfacție și fericire veți avea dacă veți realiza frumoasele voastre năzuințe.

Gîndiți-vă bine, fiecare dintre voi are o aplicație deosebită, un talent. Trebuie însă să descoperiți singuri, sau cu ajutorul altora, talentul pe care-l aveți și munca ce vi se potrivește. Aceasta este una dintre cele mai importante condiții pentru a reuși în viață.

Și acum, din toată inima vă doresc mult spor la învățătură și la alegerea viitoarei voastre profesii, în cadrul căreia veți munci cu spor spre binele vostru și spre binele patriei noastre dragi.

Bucurindu-se de condiții optime de creație, oamenii de știință și artă desfășoară o activitate bogată și rodnică. Viitoarele cadre cu pregătire superioară invață. Corespunzător cerințelor s-a dezvoltat rețeaua de universități și facultăți cuprinzind în prezent peste 123 000 de studenți.

DRUMUL ŞTIINŢEI

...ŞI BRĂŢĂRILE DE AUR

Mi-a plăcut întotdeauna chimia, încă de la primele noțiuni. Îmi amintesc că acolo, în satul în care am învățat, îmi plăcea să stau ore în șir în laborator. Citeam etichetele de pe sticluțe pînă le memoram, făceam mici experiențe... Atunci am prins drag de această profesiune.

Am învățat și am devenit inginer. A obține medicamente pe care să le pui la îndemîna bolnavilor e o muncă pasionantă. Numai prin învățătură temeinică, perseverență, îți poți realiza visurile. Partidul și guvernul nostru au creat tinerii generații toate condițiile. Nu vă rămîne decît să învățați.

Carmil PAL
Ing. șef la Fabrica de Antibiotice, Iași

Știu că acum, în încheierea celor opt ani de școală, printre gîndurile și preocupările fiecăruia dintre voi își face loc tot mai insistent întrebarea : Ce să fiu ? E o întrebare firească.

Toate profesiunile sînt frumoase. Trebuie însă să descoperim prin munca noastră această frumusețe, să fim entuziaști, pasionați.

Visul meu era să devin profesoară. Și am devenit. Prin cîte greutăți n-am trecut... Vouă astăzi nu vă mai stau în cale. Nu vă rămîne decît să învățați. Toate porțile vă sînt larg deschise.

Acum, cînd sînt aproape de pensie, mă gîndesc că dacă aș fi din nou elevă și ar trebui să-mi aleg profesiunea, tot profesoară aș deveni.

Steliana ANDREESCU
profesoară emerită,
Școala generală de 8 ani
nr. 103, București

Meseria noastră e frumoasă, atrăgătoare și de loc ușoară. Pentru aceasta trebuie să înveți mereu, toată viața. Învăț din lectură, de la colegi, de la spectatori. Învăț de la muncitorul pe care-l vizitez în uzină, de la călătorul cu care mă întîlnesc în tramvai, de la vînzătorul din piață. Un actor trebuie, de asemenea, să învețe limbi străine, să cunoască noțiuni generale despre mai multe meserii, să știe să vorbească. Nu trebuie să vă mirați ! Dicțiunea este una din calitățile importante ale unui bun actor. Și aceasta se însușește încă din anii de școală. Vreți să deveniți actori ? Învățați bine. Numai un bun elev va deveni și un bun actor.

Miluță GHEORGHIU
artist al poporului
Teatrul Național „Vasile Alecsandri",
Iași

Să fii medic e o profesiune grea, care cere afinități față de suferințele bolnavului, o dăruire totală din partea celui care o profesează. Și încă ceva. Fără cuceririle noi ale științei, ale tehnicii, nu poți să fii un medic bun. Aceasta înseamnă că trebuie să știi medicină, dar în același timp și fizică, și chimie, și matematică. Și pentru că vorbim despre obiecte de studiu trebuie să știți că unui medic îi sînt necesare multiple cunoștințe culturale, tehnice. Aceasta îl ajută să capete încrederea bolnavului și, o dată cu aceasta și vindecarea.

Medic ! Cine își alege această profesiune trebuie să o iubească din toată făptura, să fie oricînd gata pentru salvarea celui bolnav.

Alex. PESAMOSCA
medic
Spitalul clinic de copii al raionului
30 Decembrie, București

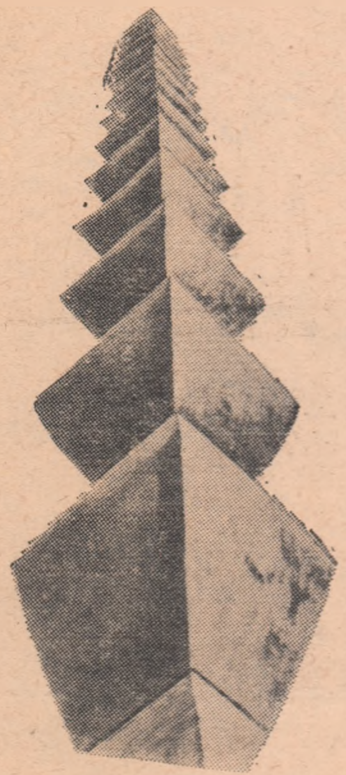
Zile de examen, emoții. Zîmbitoare, Mihaela povestește colegilor „cum a fost". Ceilalți sînt numai ochi și urechi, ar vrea ca și pentru ei examenul să fie la un timp trecut. Dar fiecare la rîndul său. Ioana, deși a învățat atîția ani zi de zi, a recapitulat cu grijă, tot ar mai vrea să învețe ceva. E gata chiar... să „mănînce" și cartea.

Dragi cititori, toate acestea s-au întîmplat anul trecut, dar, desigur și voi veți intra la examenul de absolvire... tot emoționați. Succes !

Foto : Gr. PREPELIȚA

CE E MAI FRUMOS

Cîte n-ar fi de povestit dacă am discuta despre ce e mai frumos în arta noastră! Cu ce ne putem mîndri mai mult cînd ne gîndim la valorile artistice ale patriei? Iată o întrebare la care rubrica „Ce e mai frumos?“ va da răspunsuri. Priviţi, de pildă, această reproducere. Recunoaşteţi originalul?

Cel care au vizitat oraşul Tg. Jiu îşi aduc aminte de această sculptură monumentală, care se bucură de faimă şi peste hotare. Este „Coloana recunoştinţei fără de sfîrşit“ de Constantin Brâncuşi. Ea exprimă drumul infinit al omului prin timp, spre înălţare, semnul recunoştinţei faţă de eroi, din generaţie în generaţie.

TUDOR ARGHEZI

Tudor Arghezi a păşit zilele acestea în cel de al 86-lea an de viaţă.

Cunoscut şi preţuit de milioane de cititori din ţară şi de peste hotare, scrisul său este străbătut de o fierbinte dragoste de ţară, de adeziune la idealurile de progres social, de mîndrie pentru cuceririle poporului pe drumul construirii socialismului, reprezintă un model de exigenţă artistică. de îmbogăţire continuă a tezaurului limbii şi literaturii române.

Publicăm două poezii din opera marelui poet.

LA COSIT

Zboară coasa prin trifoi
Şi prin mei, lingă zăvoi,
C-a ieşit, flăcău vînjos,
Cu cositul, Făt-Frumos.

Oacheş, nalt şi lat în spete,
El a luat-o pe-ndelete
Şi-n răstimpuri, trei minute,
Bate coasa şi-o ascute.

Cosînzeana, care-i gazda,
Ride cum întinde brazda
Retezînd trifoiul, meiul,
Parcă scrisă cu condeiul,

Cînd cositul l-a sfîrşit,
Cîmpul pare împletit,
Ca o scoarţă verde-n dungi,
Şi urzit pe fire lungi.

Cu izvod, din loc în loc,
Floarea macului, de foc.
Şi zăvoiul tot miroase
A izvor şi tiparoase.

CUIUL

Intr-o vreme, la-nceput
Şi-ntr-un leat nemaiştiut,
Care, nu pot să însemn,
Casele erau de lemn
Şi ulucile de scînduri,
Ca şi azi, întinse rînduri,
Puse strîmb şi cap în cap
Şi proptite cu proţap.
Dar zburau cu fiecare
Vînt mai tare,
Case, garduri şi pătule;
Şi în timpurile toate
Grijile erau destule.
Le-adunai împrăştiate
Şi-ncepea din nou şi iar
Truda muncii în zadar,
Ca să scoli din clătinare
Iarăşi doagele-n picioare
Şi din nou să le anini
Cu te miri ce rădăcini.
Năzdrăvan, cum altul nu-i,
Un băiat al nimănui
Născoci, atunci, un cui.
Şi l-a scos şi arătat.
Cuiul nou o săptămînă
A umblat din mînă-n mînă.
A fost strîns şi pipăit,
Pus pe limbă, mirosit,
Nici un om nu înţelege
Cuiul ţeapăn cum să lege.
Fără funii şi curele,
Scîndurile între ele.
Năzdrăvanul şi golanul
Il înfipse cu ciocanul.
Zice unul: — „Dragul meu,
Aşa cui făceam şi eu,
Poate chiar mai dichisit,
Însă, vezi, nu m-am gîndit“.

CĂRŢI NOI PENTRU COPII

RĂSPUNSUL ÎL VEŢI DA VOI

De mult, înainte de eliberare, în preajma zilei de 1 Mai, un băiat se strecura prin întunericul nopţii. Sub haina lui de ucenic adăpostea un pachet cu manifeste. A ajuns cu bine acasă, le-a înfundat bine în sobă, liniştit că maică-sa doarme tun şi nu poate observa nimic. Dar în toiul nopţii poliţia năvăleşte în casă. Scotoceşte peste tot, inclusiv în sobă, dar nu găseşte nici un manifest. Dar pe Culai îl arestează. Manifestele au ajuns totuşi la muncitori, care au ieşit în număr mare la demonstraţia de 1 Mai. Cum au dispărut manifestele? De ce a fost arestat Culai? Cum au ajuns manifestele la destinaţie?

Vlad vrea să ştie neapărat: care este fereastra salonului 28? Apoi împreună cu prietenii lui construieşte... o rachetă. Da, chiar o rachetă care se înalţă pînă la fereastra salonului nr. 28 de la spital. De... rachetă sînt prinse două bileţele. Pentru cine sînt? Ce scrie în ele? Cum s-a înălţat „racheta“?

Într-o seară de primăvară doi copii ascultă... liniştea într-un parc. Sus, sus în vîrful unui copac o steluţă sclipeşte zgribulită. Cei doi prieteni se hotărăsc să fie prietenii steluţei singuratice. Şi aşa se pomenesc vorbind despre prietenie.

— Ce crezi, eu merit să mă socoteşti prietenă? întrebă Lelia. Mihai nu răspunse. Se trezi amintindu-şi o întîmplare...

Răspunsul la întrebările de mai sus le veţi găsi în povestirile: „Manifestele“, „O rachetă neobişnuită“ şi „Într-o seară de primăvară“ din volumul de povestiri scrise de *Mihnea Moisescu* intitulat *„Într-o seară de primăvară“*, care mai cuprinde şi alte povestiri pentru copii. După ce le-aţi citit scrieţi-ne şi nouă. Care din ele v-au plăcut mai mult? De ce?

PE ŞCENA ŞCOLII, DAR ŞI PE MALUL MĂRII

Se apropie serbările de sfîrşit de an, prilej de bucurie pentru copii, profesori, părinţi. Repertoriile poate au şi fost întocmite, selectate cele mai reuşite numere prezentate în timpul anului. Dar, dacă mai aveţi timp vă puteţi îmbogăţi programul cu noi cîntece şi poezii, cu mici scenete apărute în volumul „Pentru serbările pioniereşti“. Alături de cîntecele despre patrie scrise de I. D. Cherescu, Alfred Mendelsohn, Gh. Dumitrescu ş.a. veţi întîlni cîntece inspirate din viaţa de şcoală şi din activitatea voastră pionierească. Mănunchiul de poezii semnate de Dan Deşliu, Mihu Dragomir, Nicolae Tăutu, Ion Brad — pe care vi-l oferă volumul — vor fi recitate cu bucurie de copii, pentru că în versurile lor veţi regăsi propriile voastre sentimente de dragoste faţă de patrie, optimismul şi bucuria unei copilării fericite.

Dar activitatea voastră artistică nu se încheie o dată cu anul şcolar. Pentru serbările şi şezătorile pe care le pregătiţi în vacanţă, pentru focurile de tabără, găsiţi în volumul amintit numeroase scenete, dansuri populare, jocuri pioniereşti. Vi-l recomandăm cu căldură şi aşteptăm părerile voastre despre el.

PE URMELE LUI BRÂNCUŞI

ZBOR PE VERTICALĂ

Stătea aplecat deasupra unei bucăţi de lemn de plută, cu o daltă mică în mînă şi meşterea de zor. Cioplea romb după romb cu încăpăţînarea unui om mare care vrea să-şi ducă lucrul la bun sfîrşit. „O să fie o fărîmă din uriaşa coloană“, îşi zicea Ion Şulea, băiatul cu ochi mari şi calzi. Şi cînd a terminat de sculptat a mers la tovarăşa profesoară de desen şi a întrebat-o nerăbdător: „Seamănă“?

„Seamănă?!“ a ţîşnit pe uşă ca o zvîrlugă şi pioniera Sgarbură Viorica, desfăşurînd în faţa ochilor exigenţi ai profesoarei o pînză ţesută-n război pe care cususe în puncte româneşti aceeaşi coloană înşurubată în cerul albastru al Gorjului.

Şi de-atunci, cîţi copii de la Şcoala medie nr. 2 din Tg. Jiu n-au venit la cancelarie cu o pînză, sau cu o sculptură, sau cu un desen care să ilustreze, după înţelegerea şi talentul lor, un gînd din operele nemuritorului Brâncuşi, şi cîte întrebări curioase şi nerăbdătoare, n-au umplut cancelaria?

— O pornire sinceră a lor, îmi mărturiseşte tovarăşa profesoară de desen Elena Hutium... Aceeaşi pornire pe care am trăit-o şi noi, copiii cînd ne strîngeam în preajma lui Brâncuşi, bătrîn de-acum (era prin 1936—1938) în părculeţul mic în care îşi desăvîrşea coloana. Şi-l năpădeam cu întrebările. Circula zvonul că în vîrful coloanei, maestrul va ridica un cocoş. Îl întrebam şi ne zîmbea în barba lui albă, cu înţelegere. Şi pe furiş, unii dintre noi încercau să creioneze zborul pe verticală al coloanei fără de sfîrşit.

LINIŞTE

Într-o dimineaţă însorită, însoţiţi de tovarăşa profesoară, copiii au mers în parcul mare al oraşului lor. Au trecut prin faţa Porţii Sărutului şi i-au aflat simbolul: al horei ţărăneşti, al bucuriei de pretutindeni. Au păşit apoi prin ALEEA SCAUNELOR, *care duc spre* MASA FAMILIEI, *străjuită de arborii pletoşi şi de Jiul ferecat de mal şi l-au închipuit o clipă pe Brâncuşi la masa lui rotundă, ţărănească din Hobiţa, înconjurat de familie. Şi, în sfîrşit, iată-i grăbiţi şi cuminţi la celălalt capăt al oraşului mîngîind cu privirea* COLOANA RECUNOŞTINŢEI FĂRĂ DE SFÎRŞIT, *omagiu de metal şi beton adus eroilor de unul dintre cei mai mari maeştrii ai daltei — Brâncuşi.*

VOR SĂ ÎNVEŢE ŞI SĂ ŞTIE

Aşa s-a născut în vremea drumeţiei pe urmele lui Brâncuşi un fotomontaj, un album plin de articole şi fotografii decupate de prin toate publicaţiile literare (la care şi-au adus contribuţia pionierii Grădinaru Călin, Dumitrescu Doru, Udrea Maria, Popescu Daniel, Andrei Valentina şi alţii), aşa s-a trezit în mintea lor ideea unei expoziţii cu desene, cusături şi sculpturi după cele mai reprezentative opere. Pentru că operele lui Brâncuşi sînt pietrele şi lemnul însufleţit şi metalul care-ţi vorbeşte de tristeţile şi sărbătorile poporului, care-ţi cîntă horele şi doinele, care te invită la masa lui cu sufletul deschis ca o poartă a sărutului. Şi pionierii de la Şcoala medie nr. 2 din Tg. Jiu vor să înveţe şi să ştie aceasta.

Marta CUIBUŞ

DRAGI COPII,

v-a plăcut acest număr de gazetă? Scrieţi-ne despre el. Cu această ocazie poate ne spuneţi şi ce aţi dori mai mult, şi mai mult să publicăm în viitor.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti Piaţa „Scînteii“, tele fon 17 60 10, 17 60 20; Tiparul: : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii“ 40631 [1